

Arrest

nr. 299 062 van 20 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun van origine te zijn. U bent geboren in het dorp Treli in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar. U bent soenniet. U bent tot de twaalfde graad naar school geweest en speelde cricket in uw vrije tijd.

Uw maternale oom I.(...) N.(...)was stamhoofd in Afghanistan en ronselde mensen om in opstand te komen tegen de taliban. Hij kreeg hierdoor problemen met de taliban en vluchtte in de zevende of achtste maand

van 1377 (september of oktober 1998) naar Londen. Uw hele familie kreeg hierdoor problemen met de taliban en jullie werden met de dood bedreigd. Twee jaar nadat uw maternale oom I.(...) N.(...)Afghanistan verlaten had, werd uw vader stamhoofd. Uw vader was stamhoofd tot aan de machtsovername. Hij kreeg hierdoor problemen met de taliban en werd bedreigd door hen. Ook u en uw familie werden bedreigd omwille van het werk van uw vader. Uw broer Nah.(...) werkte voor de verkiezingscampagne van Ashraf Ghani. U en uw familie werden hierdoor bedreigd door de taliban. U weet niet zeker of uw broer Nah.(...) zelf bedreigd werd omwille van zijn werk. Uw broer W.(...) vond een bom op de weg en bracht hiervan de overheid op de hoogte. Hij kreeg hierdoor problemen met de taliban en is sinds 1394 (2015) vermist. Ook u en uw familie hadden hierdoor problemen. Uw paternale oom, dokter N.(...) K.(...), werd op 26/04/1395 (16/07/2016) gedood door de taliban in het ziekenhuis in Treli toen hij in de middag aan het eten was met zijn collega's omdat hij geen gewonde talibanleden meer wilde verzorgen. Drie neven van u, de zonen van uw paternale oom N.(...) K.(...), werden op 03/02/1397 (23/04/2018) in hun huis gedood door de taliban. Uw hele familie had problemen omwille van uw paternale oom N.(...) K.(...) en zijn drie zonen. Uw huis werd aangevallen door de taliban en uw familie is sindsdien vermist. Door al deze problemen bent u moeten vluchten en u verliet Afghanistan op 13 augustus 2021. U reisde vervolgens doorheen Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk om op 28 februari 2022 te arriveren in België. Op 4 maart 2022 dient u hier een verzoek tot internationale bescherming in. Uw broer Nas.(...) verblijft actueel in Zwitserland.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een kopie van uw paspoort, een kopie van uw elektronische taskara, een kopie van een aangifte bij het districtshuis, een kopie van een document van de dorpsouderen, een kopie van stempels van de dorpsouderen, een kopie van een document van het parlement, een kopie van het paspoort van uw maternale oom I.(...) N.(...) en een kopie van een Zwitsers verblijfsdocument van uw broer Nas.(...) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging door de taliban aangezien u en heel uw familie problemen heeft met de taliban (CGVS p. 8, 19).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Wanneer u gevraagd wordt te vertellen of u persoonlijke problemen heeft ervaren in Afghanistan, antwoordt u met: "neen, persoonlijke problemen had ik niet, wel familiaal, door de taliban zijn we wel bedreigd" (CGVS p. 9). Wanneer u dan andermaal gevraagd wordt te verduidelijken wat uw persoonlijke problemen waren in Afghanistan, antwoordt u dat u niet alleen problemen had, maar uw hele familie problemen had aangezien jullie bedreigd werden door de taliban omdat uw familie werkte voor de overheid (CGVS p. 9). Deze verklaring zal u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog talrijke keren herhalen (infra). U kan echter niets zinnigs vertellen over de problemen die u of uw familie zouden ervaren hebben in Afghanistan. Zo zegt u dat u geen 'privéproblemen' had in Afghanistan en u nooit persoonlijk benaderd bent door de taliban (CGVS p. 18). Wanneer u gevraagd wordt of u ooit aangevallen bent geweest door de taliban, zegt u dat u niet persoonlijk bent aangevallen, maar dat de problemen er waren voor jullie allemaal (CGVS p. 9). U bent voorts niet op de hoogte of de taliban nog op zoek is geweest naar u nadat u Afghanistan heeft verlaten, maar u gaat er wel vanuit dat de taliban op zoek is naar jullie

allen (CGVS p. 9). U zegt dan wel dat de taliban u en uw familieleden aan het zoeken waren toen jullie nog in Afghanistan waren, maar u kan niet verklaren wie specifiek naar jullie op zoek was (CGVS p. 9). U zegt ook dat u en uw familie mondeling bedreigd werden door de taliban, maar slaagt er niet in hierover uitgebreid en gedetailleerd te vertellen. Vooreerst benadrukt u, en zoals reeds werd opgemerkt, dat u niet persoonlijk bedreigd bent geweest, maar de bedreigingen gericht waren naar uw hele familie (CGVS p. 10). U weet niet hoe vaak jullie bedreigd zijn geweest (CGVS p. 9). Ook kan u niet specifiek verduidelijken wanneer de bedreigingen zijn begonnen of wanneer jullie voor het eerst een bedreiging hebben gekregen, buiten uw verklaring dat de bedreigingen reeds voor uw geboorte zouden begonnen zijn (CGVS p. 10). Voorts kan u niet zeggen wie jullie bedreigd heeft, louter dat het de taliban was. U kan echter geen één van de talibanleden benoemen die uw familie bedreigd zou hebben (CGVS p. 10). Ook weet u niet hoeveel talibanleden bedreigingen geuit hebben naar uw familie. Als reden hiervoor geeft u aan dat uw vader nooit verteld heeft over deze bedreigingen (CGVS p. 10). Recapitulerend kan er gesteld worden dat u steeds herhaalt geen persoonlijke problemen te hebben ondervonden, maar uw hele familie bedreigd werd door de taliban. Wanneer u dan gevraagd wordt meer te vertellen over deze bedreigingen, kan u hierover niets zinnigs vertellen. Er kan van u verwacht worden dat u uitgebreid en gedetailleerd over deze problemen kan vertellen, des te meer aangezien de bedreigingen doorheen een zeer grote tijdspanne geuit werden. U kan niet eens één talibanlid benoemen die u of uw familie bedreigd zou hebben. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw ingeroepen problemen in Afghanistan. De bedreigingen die u of uw familie stelt te hebben ontvangen, zijn niet aannemelijk of geloofwaardig.

Dit wordt verder onderbouwd door het volgende:

U stelt dat uw maternale oom I.(...) N.(...) en uw vader stamhoofd waren in Afghanistan. U verklaart vervolgens dat zij hierdoor problemen hebben ondervonden in Afghanistan (CGVS p. 11-13). Uw maternale oom zou zelfs zijn moeten vluchten naar Londen omwille van zijn problemen met de taliban (CGVS p. 6, 11). Bij zijn problemen worden echter grote vragen gesteld, gezien hij simpelweg nog terug op bezoek kwam bij jullie in Afghanistan (CGVS p. 11). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u ooit problemen heeft ondervonden door het werk van uw maternale oom, antwoordt u: "mijn hele familie had problemen, niet alleen ik" (CGVS p. 11). Wanneer u dan gevraagd wordt te verduidelijken welke problemen jullie hadden, zegt u beknopt en oppervlakkig dat jullie bedreigd werden en allemaal problemen hadden (CGVS p. 11). Nadat uw maternale oom gevlucht was uit Afghanistan nam uw vader zijn positie over en werd hij stamhoofd. Merkwaardig gezien de problemen die uw familie ondervonden zou hebben omwille van uw maternale oom als stamhoofd. Uw vader was ongeveer twintig jaar stamhoofd in Afghanistan en werd hierdoor met de dood bedreigd (CGVS p. 11). Ook dit is opmerkelijk. Indien uw vader en uw familie effectief met de dood bedreigd werden en problemen hadden, is het onwaarschijnlijk dat uw vader ongeveer twintig jaar stamhoofd kon zijn in Afghanistan. Over de bedreigingen die uw vader zou gehad hebben, kan u trouwens niet veel zeggen. U weet niet hoe vaak hij bedreigd werd of door wie van de taliban hij bedreigd werd. U kan geen enkel talibanlid benoemen (CGVS p. 12). Uw vader is ten slotte nooit aangevallen door de taliban (CGVS p. 12-13). Wanneer gevraagd wordt of u ooit persoonlijke problemen heeft ondervonden door het werk van uw vader, herhaalt u dat de hele familie bedreigd werd en iedereen problemen had (CGVS p. 13). Gezien uw vage, beknopte en gebrekkige kennis omtrent de problemen van uw maternale oom en uw vader als stamhoofd in Afghanistan, wordt hier geen geloof aan gehecht.

Vervolgens stelt u dat uw broer Nah.(...) gewerkt heeft voor de verkiezingscampagne van Ashraf Ghani (CGVS p. 13). Hieraan wordt evenmin geloof gehecht. U heeft ten eerste geen enkel authentiek bewijsdocument dat zijn tewerkstelling kan aantonen. Uw verklaringen omtrent zijn werk zijn eveneens niet geloofwaardig. U beschikt immers over geen degelijke kennis omtrent zijn werk. Wanneer u gevraagd wordt wat zijn taken waren, antwoordt u oppervlakkig: "ja, gewoon om mensen te ronselen om op Ghani te stemmen" (CGVS p. 13). Ook kan u niet gedetailleerd duiden wie zijn werkgever was of op welke manier hij deze job bemachtigd had (CGVS p. 13). U bent zelfs niet in staat een anekdote te vertellen over het werk van uw broer (CGVS p. 14). U kan evenmin duiden wat voor problemen uw broer of uzelf ondervonden heeft omwille van zijn werk. U herhaalt immers opnieuw dat de hele familie problemen heeft gekregen en jullie bedreigd werden, maar uzelf hebt nooit persoonlijke problemen gekend door zijn werk (CGVS p. 14-15). U bent tevens niet in staat gedetailleerd te vertellen over deze bedreigingen (CGVS p. 14). U bent bovendien niet eens zeker of uw broer zelf ooit bedreigd werd omwille van zijn werk, maar u gaat er simpelweg vanuit dat hij wel bedreigd moet zijn geweest omdat hij voor de overheid heeft gewerkt (CGVS p. 14).

Voorts vertelt u dat uw broer W.(...) problemen heeft ondervonden met de taliban omdat hij een bom op de weg gevonden had en hiervan de overheid op de hoogte gebracht had (CGVS p. 15). Ook hierover

bent u onwetend en kan u niet uitgebreid vertellen. Zo weet u niet wie de talibanleden waren met wie hij problemen zou gekend hebben. Hij zou ook vermist zijn, maar u weet niets van zijn verdwijning. Hiernaar gepeild geeft u aan dat hij ook op eigen initiatief kan zijn vertrokken (CGVS p. 15). Op de vraag of u zelf ooit persoonlijke problemen hierdoor gekend heeft, antwoordt u opnieuw oppervlakkig en vaag dat heel uw gezin problemen heeft gekregen en iedereen met de dood bedreigd werd (CGVS p. 15). Zoals eerder gesteld, wordt hier geen geloof aan gehecht (supra). Bovendien is het opmerkelijk dat u nog in staat was om zes jaar lang na het incident van uw broer W.(...) naar school te gaan. Indien u daadwerkelijk problemen hieromtrent zou ervaren hebben met de taliban, is dit onwaarschijnlijk (CGVS p. 15).

Vervolgens stelt u dat uw paternale oom dokter N.(...) K.(...) gedood werd door de taliban. Ook zouden zijn drie zonen problemen hebben ondervonden met de taliban (CGVS p. 16-17). Hieraan kan eveneens geen geloof gehecht worden. Zo bent u niet in staat uitgebreid en gedetailleerd te vertellen op welke manier uw oom om het leven is gekomen. Wanneer u gevraagd wordt te verduidelijken wie uw oom heeft gedood, antwoordt u oppervlakkig dat de taliban hem heeft doodgeschoten in de kliniek waar hij werkte (CGVS p. 16). U benoemt echter geen één van de talibanleden. Ook weet u niet hoeveel talibanleden hem gedood hebben. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u zo weinig kennis heeft over zijn overlijden ondanks het feit dat uw oom gedood werd in het ziekenhuis waar hij werkte terwijl hij aan het eten was met zijn collega's en er dus veel getuigen aanwezig waren van wie u informatie had kunnen bekomen, antwoordt u ontwijkend: "omwille van deze probleem, hij werd gedood, omdat hij weigerde mee te gaan voor de gewonden te zorgen, hij werd gedood" (CGVS p. 16). Op de vraag of u ooit problemen heeft ondervonden omwille van uw paternale oom N.(...) K.(...), antwoordt u: "mijn hele familie heeft problemen gekregen" (CGVS p. 17). U verwijst opnieuw naar de bedreigingen die geuit werden naar uw familie, zonder hierover enige nuttige informatie te verstrekken (CGVS p. 17). Uw verklaringen hieromtrent zijn wederom niet aannemelijk. Hetzelfde geldt voor uw bewering dat de drie zonen van uw oom N.(...) K.(...) werden gedood door de taliban. Wederom bent u niet in staat uitvoerig en gedetailleerd te vertellen over de dood van uw drie neven. U bent onder meer niet in staat te verduidelijken wie van de taliban hen gedood heeft noch over hen zinvolle informatie te verstrekken (CGVS p. 17). Op de vraag ten slotte of u ooit problemen heeft ondervonden omwille van de dood van uw drie neven, antwoordt u opnieuw: "mijn hele familie heeft problemen gekregen en er waren algemene bedreigingen voor mijn familie" (CGVS p. 17).

Ten slotte stelt u dat uw huis aangevallen werd door de taliban en uw familie sindsdien vermist is. Hierover bent u evenmin in staat gedetailleerd en uitgebreid te vertellen waardoor hier geen geloof aan gehecht wordt. Wanneer u gevraagd wordt meer te vertellen over de aanval op uw huis, antwoordt u ontwijkend en nietszeggend: "de man van mijn tante zei dat ons huis aangevallen is door de taliban en ze zijn sindsdien vermist en besloot ons weg te sturen dan" (CGVS p. 17). Voorts kan u niets zeggen over de talibanleden die deze aanval zouden gepleegd hebben. U weet onder meer niet wie zij waren (CGVS p. 18). U heeft daarnaast zelf geen enkel probleem hieromtrent ervaren met de taliban aangezien u op dat moment niet thuis was (CGVS p. 18).

De door u neergelegde documenten zijn evenmin in staat een ander licht te werpen op voorgaande. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Aansluitend hierop dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (al dan niet origineel) kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in

hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse

redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en

een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt dat verzoeker kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partij evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging door de taliban aangezien u en heel uw familie problemen heeft met de taliban (CGVS p. 8, 19).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Wanneer u gevraagd wordt te vertellen of u persoonlijke problemen heeft ervaren in Afghanistan, antwoordt u met: "neen, persoonlijke problemen had ik niet, wel familiaal, door de taliban zijn we wel bedreigd" (CGVS p. 9). Wanneer u dan andermaal gevraagd wordt te verduidelijken wat uw persoonlijke problemen waren in Afghanistan, antwoordt u dat u niet alleen problemen had, maar uw hele familie problemen had aangezien jullie bedreigd werden door de taliban omdat uw familie werkte voor de overheid (CGVS p. 9). Deze verklaring zal u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog talrijke keren herhalen (infra). U kan echter niets zinnigs vertellen over de problemen die u of uw familie zouden ervaren hebben in Afghanistan. Zo zegt u dat u geen 'privéproblemen' had in Afghanistan en u nooit persoonlijk benaderd bent door de taliban (CGVS p. 18). Wanneer u gevraagd wordt of u ooit aangevallen bent geweest door de taliban, zegt u dat u niet persoonlijk bent aangevallen, maar dat de problemen er waren voor jullie allemaal (CGVS p. 9). U bent voorts niet op de hoogte of de taliban nog op zoek is geweest naar u nadat u Afghanistan heeft verlaten, maar u gaat er wel vanuit dat de taliban op zoek is naar jullie allen (CGVS p. 9). U zegt dan wel dat de taliban u en uw familieleden aan het zoeken waren toen jullie nog in Afghanistan waren, maar u kan niet verklaren wie specifiek naar jullie op zoek was (CGVS p. 9). U zegt ook dat u en uw familie mondeling bedreigd werden door de taliban, maar slaagt er niet in hierover uitgebreid en gedetailleerd te vertellen. Vooreerst benadrukt u, en zoals reeds werd opgemerkt, dat u niet persoonlijk bedreigd bent geweest, maar de bedreigingen gericht waren naar uw hele familie (CGVS p. 10). U weet niet hoe vaak jullie bedreigd zijn geweest (CGVS p. 9). Ook kan u niet specifiek verduidelijken wanneer de bedreigingen zijn begonnen of wanneer jullie voor het eerst een bedreiging hebben gekregen, buiten uw verklaring dat de bedreigingen reeds voor uw geboorte zouden begonnen zijn (CGVS p. 10). Voorts kan u niet zeggen wie jullie bedreigd heeft, louter dat het de taliban was. U kan echter geen één van de talibanleden benoemen die uw familie bedreigd zou hebben (CGVS p. 10). Ook weet u niet hoeveel talibanleden bedreigingen geuit hebben naar uw familie. Als reden hiervoor geeft u aan dat uw vader nooit verteld heeft over deze bedreigingen (CGVS p. 10). Recapitulerend kan er gesteld worden dat u steeds herhaalt geen persoonlijke problemen te hebben ondervonden, maar uw hele familie bedreigd werd door de taliban. Wanneer u dan gevraagd wordt meer te vertellen over deze bedreigingen, kan u hierover niets zinnigs vertellen. Er kan van u verwacht worden dat u uitgebreid en gedetailleerd over deze problemen kan vertellen, des te meer aangezien de bedreigingen doorheen een zeer grote tijdspanne geuit werden. U kan niet eens één talibanlid benoemen die u of uw familie bedreigd zou hebben. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw ingeroepen problemen in Afghanistan. De bedreigingen die u of uw familie stelt te hebben ontvangen, zijn niet aannemelijk of geloofwaardig.

Dit wordt verder onderbouwd door het volgende:

U stelt dat uw maternale oom I.(...) N.(...) en uw vader stamhoofd waren in Afghanistan. U verklaart vervolgens dat zij hierdoor problemen hebben ondervonden in Afghanistan (CGVS p. 11-13). Uw maternale oom zou zelfs zijn moeten vluchten naar Londen omwille van zijn problemen met de taliban (CGVS p. 6, 11). Bij zijn problemen worden echter grote vragen gesteld, gezien hij simpelweg nog terug op bezoek kwam bij jullie in Afghanistan (CGVS p. 11). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u ooit problemen heeft ondervonden door het werk van uw maternale oom, antwoordt u: "mijn hele familie had problemen, niet alleen ik" (CGVS p. 11). Wanneer u dan gevraagd wordt te verduidelijken welke problemen jullie hadden, zegt u beknopt en oppervlakkig dat jullie bedreigd werden en allemaal problemen hadden (CGVS p. 11). Nadat uw maternale oom gevlucht was uit Afghanistan nam uw vader zijn positie over en werd hij stamhoofd. Merkwaardig gezien de problemen die uw familie ondervonden zou hebben omwille van uw maternale oom als stamhoofd. Uw vader was ongeveer twintig jaar stamhoofd in Afghanistan en werd hierdoor met de dood bedreigd (CGVS p. 11). Ook dit is opmerkelijk. Indien uw vader en uw familie effectief met de dood bedreigd werden en problemen hadden, is het onwaarschijnlijk dat uw vader ongeveer twintig jaar stamhoofd kon zijn in Afghanistan. Over de bedreigingen die uw vader zou gehad hebben, kan u trouwens niet veel zeggen. U weet niet hoe vaak hij bedreigd werd of door wie van de taliban hij bedreigd werd. U kan geen enkel talibanlid benoemen (CGVS p. 12). Uw vader is ten slotte nooit aangevallen door de taliban (CGVS p. 12-13). Wanneer gevraagd wordt of u ooit persoonlijke problemen heeft ondervonden door het werk van uw vader, herhaalt u dat de hele familie bedreigd werd en iedereen problemen had (CGVS p. 13). Gezien uw vage, beknopte en gebrekkige kennis omtrent de

problemen van uw maternale oom en uw vader als stamhoofd in Afghanistan, wordt hier geen geloof aan gehecht.

Vervolgens stelt u dat uw broer Nah.(...) gewerkt heeft voor de verkiezingscampagne van Ashraf Ghani (CGVS p. 13). Hieraan wordt evenmin geloof gehecht. U heeft ten eerste geen enkel authentiek bewijsdocument dat zijn tewerkstelling kan aantonen. Uw verklaringen omtrent zijn werk zijn eveneens niet geloofwaardig. U beschikt immers over geen degelijke kennis omtrent zijn werk. Wanneer u gevraagd wordt wat zijn taken waren, antwoordt u oppervlakkig: "ja, gewoon om mensen te ronselen om op Ghani te stemmen" (CGVS p. 13). Ook kan u niet gedetailleerd duiden wie zijn werkgever was of op welke manier hij deze job bemachtigd had (CGVS p. 13). U bent zelfs niet in staat een anekdote te vertellen over het werk van uw broer (CGVS p. 14). U kan evenmin duiden wat voor problemen uw broer of uzelf ondervonden heeft omwille van zijn werk. U herhaalt immers opnieuw dat de hele familie problemen heeft gekregen en jullie bedreigd werden, maar uzelf hebt nooit persoonlijke problemen gekend door zijn werk (CGVS p. 14-15). U bent tevens niet in staat gedetailleerd te vertellen over deze bedreigingen (CGVS p. 14). U bent bovendien niet eens zeker of uw broer zelf ooit bedreigd werd omwille van zijn werk, maar u gaat er simpelweg vanuit dat hij wel bedreigd moet zijn geweest omdat hij voor de overheid heeft gewerkt (CGVS p. 14).

Voorts vertelt u dat uw broer W.(...) problemen heeft ondervonden met de taliban omdat hij een bom op de weg gevonden had en hiervan de overheid op de hoogte gebracht had (CGVS p. 15). Ook hierover bent u onwetend en kan u niet uitgebreid vertellen. Zo weet u niet wie de talibanleden waren met wie hij problemen zou gekend hebben. Hij zou ook vermist zijn, maar u weet niets van zijn verdwijning. Hiernaar gepeild geeft u aan dat hij ook op eigen initiatief kan zijn vertrokken (CGVS p. 15). Op de vraag of u zelf ooit persoonlijke problemen hierdoor gekend heeft, antwoordt u opnieuw oppervlakkig en vaag dat heel uw gezin problemen heeft gekregen en iedereen met de dood bedreigd werd (CGVS p. 15). Zoals eerder gesteld, wordt hier geen geloof aan gehecht (supra). Bovendien is het opmerkelijk dat u nog in staat was om zes jaar lang na het incident van uw broer W.(...) naar school te gaan. Indien u daadwerkelijk problemen hieromtrent zou ervaren hebben met de taliban, is dit onwaarschijnlijk (CGVS p. 15).

Vervolgens stelt u dat uw paternale oom dokter N.(...) K.(...) gedood werd door de taliban. Ook zouden zijn drie zonen problemen hebben ondervonden met de taliban (CGVS p. 16-17). Hieraan kan eveneens geen geloof gehecht worden. Zo bent u niet in staat uitgebreid en gedetailleerd te vertellen op welke manier uw oom om het leven is gekomen. Wanneer u gevraagd wordt te verduidelijken wie uw oom heeft gedood, antwoordt u oppervlakkig dat de taliban hem heeft doodgeschoten in de kliniek waar hij werkte (CGVS p. 16). U benoemt echter geen één van de talibanleden. Ook weet u niet hoeveel talibanleden hem gedood hebben. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u zo weinig kennis heeft over zijn overlijden ondanks het feit dat uw oom gedood werd in het ziekenhuis waar hij werkte terwijl hij aan het eten was met zijn collega's en er dus veel getuigen aanwezig waren van wie u informatie had kunnen bekomen, antwoordt u ontwijkend: "omwille van deze probleem, hij werd gedood, omdat hij weigerde mee te gaan voor de gewonden te zorgen, hij werd gedood" (CGVS p. 16). Op de vraag of u ooit problemen heeft ondervonden omwille van uw paternale oom N.(...) K.(...), antwoordt u: "mijn hele familie heeft problemen gekregen" (CGVS p. 17). U verwijst opnieuw naar de bedreigingen die geuit werden naar uw familie, zonder hierover enige nuttige informatie te verstrekken (CGVS p. 17). Uw verklaringen hieromtrent zijn wederom niet aannemelijk. Hetzelfde geldt voor uw bewering dat de drie zonen van uw oom N.(...) K.(...) werden gedood door de taliban. Wederom bent u niet in staat uitvoerig en gedetailleerd te vertellen over de dood van uw drie neven. U bent onder meer niet in staat te verduidelijken wie van de taliban hen gedood heeft noch over hen zinvolle informatie te verstrekken (CGVS p. 17). Op de vraag ten slotte of u ooit problemen heeft ondervonden omwille van de dood van uw drie neven, antwoordt u opnieuw: "mijn hele familie heeft problemen gekregen en er waren algemene bedreigingen voor mijn familie" (CGVS p. 17).

Ten slotte stelt u dat uw huis aangevallen werd door de taliban en uw familie sindsdien vermist is. Hierover bent u evenmin in staat gedetailleerd en uitgebreid te vertellen waardoor hier geen geloof aan gehecht wordt. Wanneer u gevraagd wordt meer te vertellen over de aanval op uw huis, antwoordt u ontwijkend en nietszeggend: "de man van mijn tante zei dat ons huis aangevallen is door de taliban en ze zijn sindsdien vermist en besloot ons weg te sturen dan" (CGVS p. 17). Voorts kan u niets zeggen over de talibanleden die deze aanval zouden gepleegd hebben. U weet onder meer niet wie zij waren (CGVS p. 18). U heeft daarnaast zelf geen enkel probleem hieromtrent ervaren met de taliban aangezien u op dat moment niet thuis was (CGVS p. 18).

De door u neergelegde documenten zijn evenmin in staat een ander licht te werpen op voorgaande. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Aansluitend hierop dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (al dan niet origineel) kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermogt voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker aangeeft dat hij niet dient te liegen over reeds voorgevallen persoonlijke incidenten om in aanmerking te komen voor internationale bescherming en dat dit perfect kan op basis van incidenten uit het verleden met betrekking tot naaste familieleden én meer nog op grond van een vrees voor toekomstige incidenten gelet op de sympathieën en samenwerking van zijn familieleden met de vorige overheid, kan hij niet overtuigen.

Het louter verwijzen naar problemen die familieleden zouden hebben gekend om op basis hiervan een persoonlijke vrees en nood aan internationale bescherming af te leiden, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Verzoeker heeft zelf herhaaldelijk gesteld geen persoonlijke problemen te hebben ondervonden, maar enkel dat zijn hele familie bedreigd werd door de taliban. Verzoeker werd meermaals gevraagd meer te vertellen over deze bedreigingen, doch bleef steeds in gebreke.

Voor zover verzoeker op zijn jeugdige leeftijd wijst ter verschoning hiervan, dient erop te worden gewezen dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zijn vrees enigszins kan concretiseren en duidelijke verklaringen aflegt over de problemen die zijn vader, oom en broer hebben gekend, alsook de weerslag hiervan op hemzelf. Het argument dat hij nu geen contact meer heeft met zijn vader en broer die al jaren vermist zijn, werpt hier dan ook geen ander licht op.

De argumentatie dat hij als schoolgaande jongeman nog niet betrokken werd bij het werk van zijn oom destijds en van zijn vader de laatste jaren en deze ook geen details zou hebben gedeeld met zijn jonge zoon, kan niet verklaren of verschonen dat verzoeker niet verder komt dan de stelling dat hij en zijn hele familie werd bedreigd en problemen kende met de taliban zonder enige verdere concretisering. Verzoeker heeft, gelet op de gegevens van het administratief dossier, Afghanistan minstens op achttienjarige leeftijd verlaten, waardoor hij in staat wordt geacht meer concrete informatie te kunnen geven over de problemen die hem ertoe hebben gebracht het land te verlaten en een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Met de algemene stelling dat er discussie is of verzoekers familie problemen met de taliban zou hebben gekend, en er gelet op de complexiteit van de maatschappelijke, culturele en politieke verhoudingen in

Afghanistan nauwelijks sprake is van een onderzoek gaat verzoeker voorbij aan de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat er gelet op verzoekers eigen beperkte verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan de beweemde problemen van zijn familie met de taliban. Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij dat hieraan afbreuk doet of een ander licht op werpt.

Per aanvullende nota stelt verzoeker bijkomende documenten neer te leggen met betrekking tot het werk van zijn broer Nah. en nieuwe foto's. Verzoeker geeft aan dat het om diens paspoort gaat en badge voor de verkiezingscommissie, doch de Raad stelt vast dat er nog bijkomende documenten werden bijgevoegd. Vooreerst kan de Raad slechts vaststellen dat enkel fotokopieën werden neergelegd waarvan de authenticiteit en de herkomst niet kunnen worden nagegaan daar kopieën immers gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker naast het paspoort en verkiezingsbadge ook documenten neerlegt met betrekking tot de scholing van zijn broer, doch deze documenten werpen geen ander licht op diens werk en hieruit volgende problemen. De Raad stelt vast dat verzoeker ook een document neerlegt waarop te lezen staat "Vote4Ghani", doch dat dit voor het overige niet vertaald is, in die zin dat er geen voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 bijgevoegd werd, waardoor dit stuk niet in overweging kan worden genomen.

Wat betreft de foto's die door verzoeker worden neergelegd, stelt de Raad vast dat op basis van deze foto's niet kan worden opgemaakt wie de hierop afgebeelde personen zijn en of één ervan effectief verzoekers broer betreft, ondanks zijn toelichting ter zitting. Bovendien kan aan privé-foto's slechts beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Deze foto's bieden al helemaal geen uitsluitsel over de problemen van verzoekers broer omwille van zijn werk.

Overigens doen al deze documenten geen afbreuk aan verzoekers gebrekkige kennis omtrent het werk van zijn broer en diens problemen die hij hierdoor zou hebben gekend. Hoewel verzoeker weliswaar documenten bijbrengt die, naar eigen zeggen betrekking hebben op zijn broer, geeft hij nog steeds geen concrete informatie over diens problemen omwille van zijn werk. Zo blijft de vaststelling dat verzoeker niet eens zeker was van het gegeven dat zijn broer zelf ooit bedreigd werd omwille van zijn werk, maar er simpelweg vanuit gaat dat hij wel bedreigd moet zijn geweest omdat hij voor de overheid heeft gewerkt (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14) nog steeds overeind.

Wat betreft de vaststellingen aangaande zijn broer W. kan verzoeker enkel stellen dat de verwerende partij inzicht en nuance in de beoordeling van de verschillende onderdelen van het asielrelaas ontbeert en wijst hij erop dat hij ten tijde van de gebeurtenissen een kind was van 12 à 13 jaar oud. Verzoeker toont niet aan op welke wijze dit afbreuk zou kunnen doen aan de pertinente vaststellingen dienaangaande. Verzoeker weet immers niets van de verdwijning van zijn broer en stelt zelfs dat hij ook op eigen initiatief kan vertrokken zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Overigens maakt verzoeker niet aannemelijk dat verzoeker aan niemand enige informatie hierover heeft gevraagd. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker nog in staat was om zes jaar lang na het incident van zijn broer W. naar school te gaan, hetgeen de nood aan internationale bescherming omwille hiervan ook teniet doet.

De Raad stelt vast dat verzoeker ook in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan algemene beweringen en er nog steeds niet in slaagt zijn vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade enigszins te concretiseren.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aandacht vraagt voor de bewijsstukken die hij heeft neergelegd ter staving van zijn relaas, gaat hij voorbij aan de pertinente motivering met betrekking tot deze stukken en werpt hij hier geen ander licht op. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, mede gelet op wat voorafgaat, bijgevolg evenmin in staat een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve hem het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Verzoeker stelt dat hij in geval van terugkeer zal opgemerkt en negatief gepercipieerd zal worden en dit omdat hij niet meer de persoon is die hij in Afghanistan was en naar aanleiding van een lange reisweg en verblijf in België een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door de taliban wordt ingericht. Ook geeft hij te kennen dat er te weinig objectieve en verifieerbare informatie voorhanden is om het standpunt van de taliban te kunnen bepalen.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook actuele landeninformatie bevat, doet hierover niet anders denken.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd. Immers komt hij niet verder dan het verwijzen naar het gegeven dat hij intussen meer dan twee jaar geleden Afghanistan heeft verlaten, naar zijn verblijf in België en de persoonlijke ontwikkeling die hij heeft doorgemaakt, die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door de taliban wordt ingericht. Ter staving hiervan legt hij per aanvullende nota ter terechtzitting een attest van zijn werkgever neer, waarin gesteld wordt dat hij tewerkgesteld is in de keuken, de chef tevreden is over zijn werk en hij een stipt en loyaal persoon is.

Verzoeker brengt geen enkele concrete informatie aan die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Dat hij alhier werkt, kan bezwaarlijk volstaan

De niet nader gespecificeerde persoonlijke ontwikkeling die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door de taliban wordt ingericht, integratie en eigenmaking van de westerse waarden, missen de nodige concretisering. Met het

louter gegeven dat verzoeker hier tewerkgesteld is en in dit kader stipt en loyaal is, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat zijn ervaren vrijheid in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Uit niets blijkt dan ook dat verzoeker dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de Afghaanse waarden en normen.

Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt alleszins dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou. Bovendien groeide verzoeker op in Afghanistan, ging hij er gedurende 12 jaren naar school (Verklaring DVZ, vraag 11), ging hij sporten in zijn vrije tijd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) en blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker Afghanistan minstens op achttienjarige leeftijd heeft verlaten en bracht hij derhalve daar zijn vormende jaren door.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van nog geen twee jaar in België (sinds februari 2022) en in totaal drie jaar uit Afghanistan weg is, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet.

De Raad moet vaststellen dat verzoeker weliswaar beweert dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch dat hij nalaat deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar verzoeker daarnaast nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door verzoeker aangehaalde en de door verweerder neergelegde landeninformatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in verzoekers land en regio van herkomst en de gevolgen daarvan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofde van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in dit land en/of deze regio te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Verzoeker blijft mede gelet op hetgeen voorafgaat verder kennelijk in gebreke om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd door de talibanautoriteiten in zijn land en regio van herkomst.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoeker in het verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en te citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

De Raad besluit dat door verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofde gewag zou kunnen

worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Voorts dient erop te worden gewezen, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat de preciaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige preciaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in het verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de recente landeninformatie aangehaald in de bestreden beslissing, verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De informatie waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF